

Προσωπικές θεωρήσεις ή ανεπίτρεπτες ταυτίσεις;

Δεν ξέρω γιατί και πώς, ο Πρίγκιπας με τα κρίνα των Ανακτόρων της Κνωσού μου φέρνει στο νου τον Αναστημένο Χριστό, που η Μαρία η Μαγδαληνή τον εξέλαβε σαν τον κηπουρό που θα μπορούσε να την πληροφορήσει για το πού είχαν εναποθέσει τον Κύριό της (Ιωάννου 20, 11-18). Γνωρίζω και από προσωπική εμπειρία, ότι τα ιστορικά δεδομένα μεταγράφονται σε προσωπική ιστορία, όταν στο δρόμο μας τυχαίνει – «τυχαίνει» πράγματι; - να συναντήσουμε ή μάλλον να μας συναντήσει ο ίδιος ο Χριστός. Πέρα από την κοινή αντίληψη που μοιραζόμαστε με τους άλλους πιστούς – αυτό που ονομάζουμε εκκλησιαστική συνείδηση – ο καθένας από εμάς πλάθει συγχρόνως και τη δική του εκδοχή και σχηματίζει τη δική του, την πιο καταδική του εικόνα, για το πρόσωπο που είναι το υπέρ παν πρόσωπο που συνάντησε στη ζωή του. Η «Μεγάλη Ιστορία» συναντά την δική του «μικρή ιστορία». Δεν αποκλείεται, λοιπόν, ο Πρίγκιπας με τα κρίνα, κατά θείαν παραχώρηση... να καθιστά αυτή την Παρουσία πιο οικεία σε μια δεδομένη στιγμή του βίου του – χρονική συγκυρία – και εξαρτάται ασφαλώς και από την οπτική γωνία από την οποία θεωρεί τα πράγματα.

Αυτές οι προσωπικές θεωρήσεις οδηγούν τελικά σε ανεπίτρεπτες ταυτίσεις ή διευκολύνουν τα περάσματα και οδηγούν σε διεξόδους; Νομίζω ότι συμβαίνει το δεύτερο.

A. M. Σταυρόπουλος